

ΟΥΤΕ ΘΕΛΟΥΜΕ, ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΖΟΥΜΕ ΣΕ ΜΙΑ ΧΩΡΑ ΜΕ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

Κυκλοφορεί και μοιράζεται από την αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa Οκτώβριος 2014

Εμείς που μαζευτήκαμε εδώ, έχουμε έρθει για να διαδηλώσουμε ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών. Τα τελευταία χρόνια η κοινωνία που ζούμε μετατρέπεται σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Για παράδειγμα, το κατάστημα του κυρίου Κ. Τζιρώνη παρακάτω, είναι μια τέτοια περίπτωση. Τον τελευταίο χρόνο το εν λόγω κατάστημα έχει κάνει τζίρο 200.000 ευρώ, πλουτίζοντας εις βάρος των μεταναστών που κρατούνται στους χώρους αυτούς, απλά και μόνο επειδή υπάρχουν. Το εν λόγω κατάστημα μπορεί να φαίνεται μικρό, αλλά αποτελεί την ελάχιστα ορατή άκρη αυτής της μετατροπής της κοινωνίας μας σε στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Το ελληνικό κράτος έχει χρησιμοποιήσει διάφορες ιδιότυπες φυλακές και “χώρους κράτησης” για να φυλακίζει τους μετανάστες εργάτες από την πρώτη στιγμή, πάνω από 20 χρόνια πριν. Οι μετανάστες εργάτες δεν φυλακίζονται για κάτι που έχουν κάνει, αλλά για κάτι που είναι. Το ελληνικό κράτος έχει ανακηρύξει την ύπαρξή τους ως παράνομη, και άρα κάθε στιγμή μπορούν να συλληφθούν και να κρατηθούν. Φυσικά από την όλη διαδικασία κερδίζει όποιος εκμεταλλεύεται την εργασία των μεταναστών, μιας και όσο πιο κυνηγημένοι είναι οι εργάτες αυτού του τύπου, τόσο φτηνότεροι γίνονται. Αυτός είναι άλλωστε και ο σκοπός της κρατικής παρανομοποίησης των μεταναστών εργατών. Κι έτσι μια σειρά από μάντρες, στάβλους και αστυνομικά κρατητήρια χρησιμοποιήθηκαν ως χώροι “φιλοξενίας” όποιοι μετανάστη είχε την ατυχία να πέσει στα αστυνομικά μπλόκα.

Από τη μία, αν κάτι έχει αλλάξει τα τελευταία χρόνια, δεν είναι οι προθέσεις του ελληνικού κράτους, που παραμένουν σταθερές, αλλά η έκταση και η μεγέθυνση του δικτύου αυτών των χώρων κράτησης, που έχουν πάρει σιγά σιγά τη μορφή στρατοπέδων συγκέντρωσης. Από την άλλη, η Ελλάδα έχει καταφέρει να βάλει χέρι σε ευρωπαϊκά κονδύλια της τάξης των 44 εκατομμυρίων ευρώ το χρόνο, αναλαμβάνοντας να παίξει το μπάτσο της Ευρώπης, μια δουλειά για την οποία έχει προϋπηρεσία δεκαετιών.

Αυτά τα λεφτά, τώρα, τα λαμβάνει και τα διαχειρίζεται απευθείας η αστυνομία και το λιμενικό, καθιστώντας τις εν λόγω “υπηρεσίες” ως τους πιο άνετους εργοδότες και πάροχους δημοσίου χρήματος μιας περιόδου που το χρήμα δεν περισσεύει κιόλας. Το να έχει κανείς τις “άκρες” του σε αυτές τις υπηρεσίες μπορεί να αποτελέσει μια από τις πιο προσοδοφόρες επαφές που μπορεί να έχει κανείς πια. Έτσι μια σειρά από μικρά και μεγάλα αφεντικά έχουν δηλώσει το παρόν βάζοντας το λιθαράκι τους στο χτίσιμο των στρατοπέδων συγκέντρωσης, με το

αζημίωτο. Αυτοί οι “φίλοι της αστυνομίας”-επιχειρηματίες καταφέρνουν να έχουν πρόσβαση σε μία από τις τελευταίες πηγές κρατικού χρήματος.

Μπορεί κάποιος να δει εδώ μια ιδιότυπη “ιδιωτικοποίηση” της αστυνομίας, καθώς μια σειρά από δουλειές που κάποτε ανήκαν στην αστυνομία, όπως η φύλαξη και η σίτιση κρατουμένων και η συντήρηση των φυλακών, να φεύγει από τα χέρια τους (τα οποία ελευθερώνονται για να επικεντρώνονται αλλού), και να περνά σε μια σειρά από μικρές και μεγάλες επιχειρήσεις που τις αναλαμβάνουν κερδίζοντας ποσά που αλλού δεν θα τα έβρισκαν. Δημιουργώντας ταυτόχρονα έναν παράξενο ενδιάμεσο χώρο μεταξύ του κράτους και της ιδιωτικής οικονομίας.

Καθώς το χρήμα του υπουργείου δημοσίας τάξης αρχίζει να ξεχειλίζει, μια σειρά από επιχειρήσεις, εξαρτημένες πλέον, από αυτό το χρήμα κυριαρχούν σιγά σιγά στους δρόμους των πόλεων μας. Έτσι μια σειρά από μικρά αόρατα παραρτήματα του υπουργείου δημοσίας τάξης αρχίζουν να ξεφυτρώνουν δεξιά και αριστερά μέσα στον πολεοδομικό ιστό. Σε κάποια από αυτά τα παραρτήματα μπορεί κάποιος να δουλεύει αγνούνας ακόμα και την ύπαρξη αυτής της σχέσης.

Και καθώς οι φίλοι των στρατοπέδων συγκέντρωσης καταλαμβάνουν όλο και περισσότερο χώρο κουβαλώντας τις ιδέες τους, αυτό που τελικά ζούμε είναι η μετατροπή της κοινωνίας σε ένα διάχυτο στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Εμείς που υπογράφουμε αυτές τις λέξεις έχουμε δεσμευτεί δημοσίως πως “Ούτε θέλουμε, ούτε και μπορούμε να ζούμε σε μια χώρα με στρατόπεδα συγκέντρωσης”. Πώς όμως να τα βάλεις με ένα στρατόπεδο που βρίσκεται κάπου “εκεί έξω”, κάπου “μακριά”... Εμείς εδώ προτείνουμε μια οπτική και μια τακτική. Η οπτική λέει τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ως τοίχοι μπορεί να βρίσκονται εκτός του οπτικού πεδίου, προς το παρόν, αλλά ως κοινωνικές σχέσεις βρίσκονται στους δρόμους και τις γειτονιές μας, και εκεί μπορούμε να τα αντιπαλέψουμε. Και ως τακτική, γυρνάμε σε αυτούς τους δρόμους σηκώνοντας το δάχτυλο, για αρχή, και δείχνοντας αυτούς που έβαλαν το λιθαράκι τους στην παρανομοποίηση της εργασίας των μεταναστών, τους επί χρήμασι (άραγε υπάρχει και άλλος τρόπος) φίλους της αστυνομίας που έχουν πάρει τη θέση τους στην ταξική πάλη επιλέγοντας να επιτεθούν στην εργατική τάξη, σε αυτούς που σαν αγγελιοφόροι προσπαθούν να διασπείρουν τις νέες σχέσεις του επερχόμενου φασισμού.

Τελικά όμως, αυτά τα αόρατα παραρτήματα του υπουργείου της αστυνομίας δεν είναι και τόσο αόρατα. Να ένα από αυτά.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

**autonome
antifa**

autonome.antifa@yahoo.com
autonomeantifa77.wordpress.com

